

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce **K. S.**, narozený dne X. X. X
státní příslušnost X
bytem v ČR: X, X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2025, č. j. OAM-778/ZA-ZA11-K01-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle

§ 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce ve své žalobě nejprve stručně shrnul průběh správního řízení. Uvedl, že těžiště jeho obav souvisí s pronásledováním ze strany věřitele, odůvodněné jak strachem z těchto osob, tak jeho špatnou ekonomickou situací. Je mu známo, že věřitel disponuje kontakty u státních orgánů země původu, a nemůže se tak na ně obrátit a dovolávat se jejich ochrany. Žalobci podle jeho tvrzení hrozí nebezpečí vážné újmy na zdraví ze strany věřitele při návratu do vlasti. Obává se však i postihu ze strany státních orgánů, neboť dle jeho tvrzení se na téměř všechny neuhrazené pohledávky nahlíží jako na podvodné jednání, jež je sankcionováno prostřednictvím trestního práva. Dle žalobce je nutné posoudit především otázku dodržování lidských práv v X a fungování tamní policie. Žalobce namítá, že žalovaný nepostupoval podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“) a nevedl řízení ke zjištění skutečného stavu věci, neboť se nezabýval pozicí domovské policejní složky, případně existencí případného orgánu vnitřní kontroly dohlížejíciho na zákonnost postupu policie. Nezabýval se ani případnou existencí úřadu ombudsmana dohlížejíciho na zachování práv žalobce. Situaci žalobce se žalovaný zabýval pouze obecně a nijak neakcentoval otázku, zdali je domovský stát žalobce schopen ochránit žalobce v případě násilí ze strany věřitele.
3. Žalobce dále namítá nedostatečné posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Žalovaný dle žalobce neposoudil ekonomickou situaci v jeho domovském státě, respektive možnost žalobce dosáhnout tam adekvátního výdělku pro obživu rodiny.
4. Žalobce je toho názoru, že příslušný správní orgán jednak odmítl přispět svou aktivní činností ke zjištění skutkového stavu věci, a také nerespektoval obecné pravidlo, kdy v pochybnostech, při nemožnosti ověřit tvrzení účastníka, se rozhodne v jeho prospěch. To vedlo k bagatelizaci tvrzení žalobce v řízení před správním orgánem. V souvislosti s vyhodnocováním tvrzení žalovaným odkazuje na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou OSN v roce 1992. Dle žalobce tak došlo k neposkytnutí doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu žalobci i přes to, že je toto neposkytnutí v rozporu se skutečným stavem věci.
5. Dle názoru žalobce je zjevné, že jím uváděné skutečnosti svědčí pro důvodnost přiznání azylu, přičemž poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 2 Azs 423/2004. V tomto rozhodnutí NSS judikoval, že smyslem institutu azylu a zákona o azylu není pouze ochrana systematických či celoživotních disidentů, ale také všech jednotlivců, kteří jsou ve své zemi původu ohrožováni pro uplatňování svých politických práv. Žalobce toto ohrožení spatřuje v nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání. Dle rozhodnutí NSS č. j. 2 Azs 71/2006 je zde povinnost nevystavit žadatele o azyl mučení, nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestání, pokud hrozí reálné nebezpečí, že bude takovému jednání vystaven. Dle žalobce nelze vyloučit existenci tohoto nebezpečí po návratu do vlasti, byť nikoliv ze strany státní moci, ale ze strany soukromé osoby.

6. Dále uvádí, že žalovaný vycházel při svém rozhodování z nepřípustných podkladů, neboť tyto podklady zpracoval správní orgán, který meritorně posuzoval žádost žalobce o mezinárodní ochranu a při posuzování této žádosti tyto podklady využil.
7. Žalobce je toho názoru, že jím napadené rozhodnutí nemá, vzhledem k výše popsáním důvodům, povahu řádného, přesvědčivého a přezkoumatelného rozhodnutí. Vydáním tohoto rozhodnutí bylo, dle žalobce, zasaženo do práva na spravedlivý proces.
8. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve své replice zrekapituloval skutkový stav věci a vyjádřil se k žalobní argumentaci. S žalobou nesouhlasí, protože nedokládá namítaná porušení zákona.
10. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce, shromážděné informace o zemi původu a na napadené rozhodnutí. Žalovaný uvádí, že zohlednil žalobcem uvedené skutečnosti a k těmto shromáždil relevantní a aktuální informace k situaci v zemi původu žalobce. Rozsah zjišťování skutkového stavu dle žalovaného odpovídá předpokladům pro vydání rozhodnutí a je patřičně odůvodněno.
11. Žalovaný neshledal důvody k udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 písm. a), § 12 písm. b), § 13 ani § 14 zákona o azylu. Žalobci dle žalovaného nesvědčily ani důvody pro udělení doplňkové ochrany § 14a a § 14b zákona o azylu.
12. Žalovaný dále připomíná, že institut mezinárodní ochrany je výjimečným institutem umožňujícím legální pobyt na území ČR a nelze ho zaměňovat nebo jím nahrazovat jiné formy pobytu upravené v zákoně o pobytu cizinců. Podotýká, že výjimečné okolnosti, které by mohly být důvodem pro udělení doplňkové ochrany, v případě žalobce seznat nelze.
13. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

14. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
15. Žalobce podal dne 14. 7. 2025 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Při poskytnutí údajů dne 18. 7. 2025 sdělil, že se narodil ve městě X v X, je X státním příslušníkem, národnosti X, dohovíří se X. Vyznává X, politické přesvědčení nemá, členem žádné strany taktéž není. Je svobodný a bezdětný. Jeho zdravotní stav je bez omezení. Ve vlasti naposledy bydlel ve městě X, ulice X, byt číslo X. Zde bydlel se svými rodiči a sourozenci. Z vlasti poprvé vycestoval dne X. X. X, kdy odletěl do ČR, a to na základě studentského víza. Do X se jednou vrátil, a to na tři měsíce na přelomu let X a X, přičemž dne X. X. X znovu přicestoval do ČR. Do vlasti jel pro peníze, aby mohl v ČR začít podnikat. Asi před třemi lety navštívil i další země EU, jako turista tak byl v Rakousku, Německu, Itálii, Slovinsku a Chorvatsku. Navštívil i Turecko, Ázerbájdžán a Gruzii.

Nikdy však neměl vízum či povolení k pobytu v jiném státě. Je zdravý. Má čistý trestní rejstřík, nikdy neměl problémy se zákonem, ani ve vlasti, ani v Česku. O mezinárodní ochranu žádá, jelikož chtěl začít v ČR podnikat a vzal si za tím účelem v X půjčku od soukromé osoby. Půjčil si X dolarů. Půjčené finanční prostředky využil, aby financoval podnikání, věřitelé mu však začali telefonovat, vyhrožovali mu a tyto své výhrůžky neustále stupňovali. Spojili se i s jeho rodinou. Začali chodit k domu rodičů, bouchali na dveře, křičeli, a sourozenci žalobce nemohli chodit do školy. Na policii se žalobce neobrátil, jelikož v X je korupce a trestní oznámení by tak nikdo nepřijal. Jeho rodiče tak věřitelům tvrdí, že o žalobci nic neví. Žalobce by chtěl, aby do ČR přijeli i jeho rodiče, protože mají ve vlasti kvůli němu problémy. Dlužnou částku chtěl žalobce vrátit, vzhledem k úrokům z prodlení jeho dluh stále rostl a splatit jej tak nedokázal.

16. Dále je ve správním spise založen protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 18. 7. 2025. Při tomto úkonu žalobce uvedl, že po svém příjezdu do ČR zde nejprve studoval češtinu, poté tři roky studoval na X univerzitě. Studium ukončil ze zdravotních důvodů. Následně nějakou dobu pracoval, rozvážel jídlo a vykonával různé brigádní práce. Disponoval tehdy dlouhodobým studentským vízem, to mu však nebylo prodlouženo, neboť nesplnil účel svého pobytu. V říjnu 2020 vycestoval do X, kde si chtěl půjčit peníze na založení restaurace. Peníze si půjčil od bývalého pracovníka služby národní bezpečnosti a ten je se všemi propojený. Byli domluveni, že si žalobce půjčí i další peníze. Žalobce věřiteli slíbil, že jak začne podnikání fungovat, bude mu peníze splácet. Žalobci se však restauraci otevřít nepodařilo a věřitel poté změnil podmínky půjčky. Dluh narostl na X dolarů, a to kvůli velmi vysokým úrokům, které po něm věřitel začal požadovat asi v dubnu X. Poté mu začalo být vyhrožováno, a to i smrtí. Věřitel si našel osoby vymáhající dluhy. Ti se pak žalobce pokoušeli najít, například přes jeho spolužáky a volali u na telefon do ČR. Vyhrožovali mu i přeprodáním dluhu vymahačům, ti dle žalobce dokáží ovlivnit policii i soudy. K poslednímu kontaktu došlo někdy na jaře X. Žalobce si následně změnil své telefonní číslo, zrušil si účty na všech sociálních sítích. S rodiči si už nevolá, ale jsou v kontaktu přes jeho mladší sestru. Jeho rodině vyhrožuje věřitel a jeho rodina, toto jednání trvá až dosud. Rodina věřitele je velkou mafiánskou rodinou. Několikrát propíchli otci žalobce pneumatiky jeho auta, rozbili mu sklo a položili tam náboj z pistole. Rodina žalobce jim tvrdí, že s žalobcem nechce mít nic společného, a že žalobce neberou za syna. Brání se tak problémům. Rodina žalobce se jednou obrátila na policii, tam jim však řekli, že jejich oznámení nepřijmou. Dle žalobce je v X vše propojené a jeho rodiče se tak po negativní zkušenosti z roku X na policii již neobrátili. Jejich známý, který pracuje u policie, jim řekl, ať raději odjedou z X pryč. Na dotaz žalované, proč se jeho rodiče neobrátili na nadřízený policejní orgán, žalobce uvedl, že v X žádný takový orgán neexistuje a že tam jsou všichni propojení. Pokud by se do X vrátil, tak by ho tam zabili. Našli by ho možná už na letišti a na policii by ani nedošel. K dotazu žalované, proč žádá o mezinárodní ochranu až teď, a nepožádal hned v okamžiku, kdy mu bylo vyhrožováno, odpověděl, že nevěděl, jak to v ČR funguje a měl strach, aby se v X nedozvěděli, kde se nachází. Jiné problémy ve vlasti neměl. Potíže z důvodu rasy, náboženství, národnosti, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení vyloučil. O mezinárodní ochranu tedy žádá, neboť se obává o život svůj i své rodiny, mohli by ho v X zabít.
17. Do správního spisu byla jako podklad založeny zprávy o zemi původu Informace MZV -X- Výjezd a návrat občanů z/do vlasti, č. j. 108700-6-2025-MZV/LPTP ze dne 10. 4. 2025 (dále jen „Informace MZV o výjezdu a návratu“), Informace OAMP -X- Policie - Struktura, kapacity, běžná kriminalita, ochranné mechanismy, ze dne 25. 2. 2025 (dále

- jen „Informace OAMP o fungování policie“), Informace OAMP –X– Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 14. 3. 2025 (dále jen „Informace OAMP o politické situaci v X“), Informace OAMP –X– Zahraniční mobilita a návraty do země, ze dne 12. 4. 2025 (dále jen „Informace OAMP o zahraniční mobilitě“) a Informace OAMP –X– Sourozenci bývalého prezidenta X– X X a jeho zatčení, ze dne 22. 7. 2025. Správní spis dále obsahuje i rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 16 A 22/2025–13.
18. Z Informace MZV o výjezdu a návratu plyne, že státní orgány X neomezují svobodu pohybu svých občanů při výjezdu do zahraničí. Zajímá je však účel pobytu. Velice pravděpodobně shromažďují informace o pohybu svých občanů, pravděpodobně se snaží monitorovat činnost svých občanů v zahraničí, vzhledem k povaze režimu v X však MZV nedisponuje v těchto oblastech relevantními informacemi. Do zahraničí cestují občané X z důvodu práce, studia, turistiky či obchodu. Cesty za prací a studiem jsou běžné, za prací cestují občané X do Ruské federace, EU i Asie a Blízkého východu. Za studiem cestují do Ruské federace, EU či USA. Při svém návratu do X se jeho občané nesetkávají s problémy, v případě dlouhodobého nelegálního pobytu v zahraničí jsou po návratu postihovány standartními formami. V případě neúspěšné žádosti o udělení mezinárodní ochrany v zemích EU nejsou navrátilivší se osoby nijak postihovány, pokud mají v pořádku doklady vyhotovené příslušným státem EU.
19. Z Informace OAMP o fungování policie plyne, že od roku 1991 došlo k řadě reforem majících za cíl přiblížit fungování X policie zahraničním státům (např. USA, Gruzie), jejich reálný dopad byl však omezený. Vize policie je formulována v dokumentu X 2050. Její fungování a materiální zabezpečení je však nepoměrně lepší ve velkých městech než ve venkovských oblastech. V průběhu roku 2022 došlo k přijetí dalších reforem, i přes to se však X policie potýká s nízkou důvěrou ze strany společnosti, mimo jiné z důvodu korupce. Nahlásit jakoukoliv událost je možné jak osobně, tak anonymně prostřednictvím online formuláře. Status podané žádosti lze také sledovat online. Co se vyšetřování týče, z výročních zpráv o stavu lidských práv v X plyne, že policie se po dopadení pravděpodobného pachatele často uchyluje k využívání nepřiměřené síly a mučení při snaze získat přiznání. Zejména když pachatel není okamžitě znám může docházet k absenci vyšetřování ze strany policie, a to ve snaze udržet si statistiky objasněnosti. V případě této nečinnosti lze podat anonymní stížnost k odpovědné kanceláři prokurátora, který na dané trestní řízení dohlíží, popřípadě k vyšší instanci v rámci policie či k příslušnému odboru vnitřní bezpečnosti policie. Stížnost soudní cestou není efektivní. Lze také vznést podnět ke k ombudsmanovi, či na kancelář prezidenta republiky. Co se trestných činů spáchaných na základě nenávisti (náboženské, národnostní, rasové, genderové atd.) týče, jejich počet se v posledních letech snižoval. Z let 2023 a 2024 však nejsou tyto informace k dispozici.
20. Dle Informace OAMP o politické situaci v X zákon zakazuje mučení a jiné nelidské zacházení. Již výše bylo zmíněno, že se objevovaly informace o tom, že bezpečnostní složky používaly mučení i jiné špatné zacházení, zpravidla ve snaze zajistit si doznání. Ke stíhání a odsouzení pachatelů tohoto zacházení docházelo jen zřídka, zpravidla vázané na medializaci případu.
21. Z Informace OAMP o zahraniční mobilitě plynou obdobné informace jako z Informací MZV o výjezdu a návratu, soud tedy odkazuje na shrnutí výše.

22. Poslední jmenovaná Informace OAMP říká, že X X měl dva sourozence, mladšího bratra X a sestru X. Jeho mladší bratr se narodil v roce X. Byl dlouhodobě nemocný a jeho zdravotní stav se v posledních letech zhoršoval. Již v roce X mu byl diagnostikován X X, ke kterému se přidaly související problémy. Od roku X byl upoután na invalidní vozík. Od 3. listopadu byl hospitalizován kvůli X X, zemřel o deset dnů později. Pro X X měla pracovat organizovaná zločinecká skupina zabývající se násilným získáváním kontroly nad společnostmi. Byla rozbita X bezpečnostními složkami v červenci 2022. Působila v několika X oblastech. Násilně převzaté společnosti byly následně využívány při další trestné činnosti, například k nelegální výrobě alkoholu. Členové skupiny byli obviněni i z několika případů znásilnění.
23. Z rozsudku Městského soudu v Praze, č. j. 16 A 22/2025–13 plyne, že bylo žalobci uloženo ze strany Policie České republiky správní vyhoštění, což městský soud tímto rozsudkem potvrdil. Žalobce v rámci tohoto řízení uvedl, že zde žije od roku X a v roce X se mu zde narodil X. Dále uvedl, že zde mezi lety 2020 a 2023 studoval prezenčně na X X univerzitě, poté se však rozhodl přejít na kombinované studium a požádal o vydání zaměstnanecké karty. V rámci řízení o její vydání se dostavil na pracoviště příslušného správního orgánu, kde byl následně zajištěn hlídkou cizinecké policie. Ve výše zmíněném rozsudku soud poukázal na skutečnost, že se ve výpovědích žalobce objevují rozpory stran jeho rodinného života i zdravotního stavu. V tomto rozsudku městský soud také konstatoval, že nebyly zjištěny překážky, jež by bránily realizaci správního vyhoštění a jeho návrat do X je tedy možný. Ani žalobce nezmínil nic, co by mělo jeho vycestování bránit, neboť uvedl, že neví o ničem, co by mu tam, s výjimkou možné povinné vojenské služby, hrozilo.
24. Dne 24. 7. 2025 byl žalobce předvolán k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř., které mělo proběhnout dne 19. 8. 2025. Právní zástupce žalobce se k tomuto správnímu úkonu nedostavil, o čemž žalovaný učinil dne 19. 8. 2025 úřední záznam.
25. Následně žalovaný vydal dne 20. 8. 2025 napadené rozhodnutí. K jeho převzetí byl žalobce dne 25. 8. 2025 předvolán na den 15. 9. 2025. Rozhodnutí si žalobce převzal, čímž nabylo právní moci podle § 31a zákona o azylu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

26. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) a § 32 odst. 9 zákona o azylu.
27. Soud ve věci rozhodl bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s tímto postupem nevyjádřil svůj nesouhlas a žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání výslovně souhlasil.
28. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se *pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo*

jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.

29. Podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu *[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
30. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu *se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
31. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, ve znění účinném do 30. 9. 2025, *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
32. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu *se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
33. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu *se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
34. Podle ustanovení § 23c zákona o azylu *[p]odkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména a) žádost o udělení mezinárodní ochrany a údaje k jejímu doplnění, b) protokol o pohovoru, c) přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.*
35. Podle § 3 s. ř. *[n]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
36. Podle ustanovení § 14a zákona o azylu: *„[D]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního*

trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje: a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“

37. Podle ustanovení § 23c zákona o azylu „[p]odkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména a) žádost o udělení mezinárodní ochrany a údaje k jejímu doplnění, b) protokol o pohovoru, c) přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.“
38. Podle § 3 s. ř. „[n]evyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“
39. Podle ustanovení čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice členské státy pro dosažení souladu s odstavcem 1 zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně.
40. Žalobce vznáší proti napadenému rozhodnutí několik žalobních námitek. Předně žalovaný podle žalobce postupoval v rozporu s § 3 s. ř. a nezjistil skutečný stav věci, protože se nezabýval pozicí domovské policejní složky, případně existencí případného orgánu vnitřní kontroly dohlízejícího na zákonnost postupu policie. Nezabýval se ani případnou existencí úřadu ombudsmana dohlízejícího na zachování práv žalobce. Situaci žalobce se žalovaný zabýval pouze obecně a nezabýval se otázkou, zdali je domovský stát žalobce schopen ochránit žalobce v případě násilí ze strany věřitele. Postup v rozporu s § 3 s. ř. se dle žalobce projevuje zejména ve vztahu k doplňkové ochraně podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný dále podle žalobce při posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel z nepřipustných podkladů, protože je zpracoval právě žalovaný, který zároveň ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodoval. Podle žalobce žalovaný též nedostatečně posoudil důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť se nijak nezabýval posouzením ekonomické situace v domovském státu žalobce a jeho možností, jak dosáhnout adekvátního výdělku pro obživu rodiny. A konečně žalobce namítal, že napadené rozhodnutí nesplňuje kritéria řádného, přesvědčivého a přezkoumatelného rozhodnutí.
41. V případě první námítky se soud ztotožňuje se žalovaným v tom, že primárním důvodem žalobcovy žádosti byla obava z věřitele, a až sekundárně z pronásledování státními orgány. Podle rozsudku NSS ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004-53, „[p]otíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.“ V podobném duchu se nese i rozsudek téhož soudu ze dne 31. 7.

2008, č.j. 7 Azs 43/2008-47, podle nějž „[t]vrzené obavy z vyhržování ze strany soukromých osob a případně i z jejich násilného jednání, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení „pronásledování“, a tedy ani azylový důvod.“ V kontextu citované judikatury a § 2 odst. 6 zákona o azylu lze na soukromé osoby jako na původce pronásledování hledět tehdy, jestliže se není možné v domovském státě domoci ochrany před jejich protiprávním jednáním, případně pokud jej tyto složky skryté či otevřeně podporují. Žalobce v průběhu správního řízení zmínil, že věřitel má kontakty u státních úřadů. Z tohoto důvodu došlo k odmítnutí žádosti rodičů žalobce X policií. Opětovně se na policii obrátit s žádostí o pomoc už nepokoušeli, neboť jim rodinný známý, jenž u policejního sboru pracuje řekl, že je to marné. Na orgán vyšší instance v rámci policie, jež dohlíží na činnost policejních orgánů instance nižší, či příslušnou prokuraturu, se tedy rodiče žalobce neobrátili, žalobce jejich existenci v rámci pohovoru popřel. Žalovaný však správně v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že z Informace OAMP o fungování policie plyne, že v roce 2022 došlo k reformě X policie. V případě nečinnosti policie lze podat stížnost k odpovědné kanceláři prokurátora, či k vyšší instanci v rámci policie, alternativně se lze obrátit i na odbor vnitřní bezpečnosti policie. Lze se obrátit i na úřad ombudsmana či na kancelář prezidenta, popřípadě na soud, což však nepředstavuje vždy efektivní cestu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž neopomněl skutečnost, že žalobce je X národnosti. Z výše popsané Informace OAMP však plyne, že ve velkých městech je přístup k policejní ochraně lepší, neboť je zde policie lépe jak materiálně, tak i personálně zajištěna. Ani národnost žalobce tedy neznamená, že by nemohl využít výše popsaných mechanismů s cílem eliminovat nečinnost policie. Informace OAMP týkající se zadržení X X pak ukazuje schopnost X policie zasáhnout i proti skupinám organizovaného zločinu napojených na X elity. Soud tedy zastává názor, že v průběhu řízení byl shromážděn potřebný spisový materiál a žalovaný se zabýval pozicí policejních složek i existencí případného orgánu vnitřní kontroly dohlízejícího na zákonnost postupu policie. Zohlednil i existenci úřadu ombudsmana dohlízejícího na zachování práv žalobce. Žalovaný provedl zjišťování skutkového stavu v rozsahu, který odpovídá předpokladům pro vydání rozhodnutí a došel k závěru, že domovský stát žalobce je schopen ho ochránit v případě násilí ze strany věřitele. Není zde tedy žádný relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany.

42. Stran udělení doplňkové ochrany žalovaný vycházel při posuzování důvodů pro její udělení z Informace OAMP o fungování policie, Informace OAMP o zahraniční mobilitě, Informace MZV o výjezdu a návratu a Informace OAMP o politické situaci v X. Soud souhlasí s žalovaným, který na základě těchto podkladů došel k závěru, že žalobci nehrozí v X vážná újma formou trestu smrti či popravy, a to ani ze strany soukromých osob. Žalobci rovněž v X nehrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Z podkladů také plyne, že žadateli v X nehrozí žádný postih za podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. V rámci řízení o správním vyhoštění navíc žalobce uvedl, že neví o ničem, co by mu tam, s výjimkou možné povinné vojenské služby, hrozilo. Soud tedy uzavírá, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 s. ř. První námitka není důvodná.
43. Další žalobní námitka se týká využití nepřipustných podkladů žalovaným při dokazování a rozhodování v této věci. Zákon o azylu v § 23c uvádí demonstrativní výčet podkladů, jichž lze pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně použít. Žalovaný opřel

závěry napadeného rozhodnutí o žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol zachycující pohovor s žalobcem, a také o výše zmiňované zprávy, které obsahují informace o státu původu žalobce, tedy X. Judikatura NSS (například rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71) k problematice podkladů dodává, *[Ž]e informace o zemi původu, které si správní orgán obstará za účelem zjištění reálií v zemi původu při hodnocení důvodnosti obav z pronásledování, musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.* Podklady shromážděné žalovaným tedy dle názoru soudu splňují veškeré požadavky na ně kladené příslušnou zákonnou úpravou i judikaturou. Dále konstatuje, že ani zákon, ani judikatura nezakazuje žalovanému zpracovávat podklady, o něž později opírá svá rozhodnutí, a to za předpokladu, že dodrží již zmiňované požadavky příslušné zákonné úpravy a judikatury. Nad rámec již řečeného soud podotýká, že k možnostem a způsobům dokazování v řízení o mezinárodní ochraně se ve své judikatuře mnohokrát vyjadřoval též NSS, například v rozsudku ze dne 23. 9. 2024, č. j. 5 Azs 144/2024-31, z něž plyne, že *„[ž]adatel nese břemeno tvrzení, které je dále ve vzájemné interakci se správním orgánem rozvíjeno a doplněno i břemenem důkazním. V aplikační praxi se v tomto směru hovoří o tzv. sdíleném důkazním břemenu, neboť je rozloženo mezi žadatele a správní orgán. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel (byť především vlastní věrohodnou výpovědí), nicméně správní orgán je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí výpověď žadatele, tak těch, co ji podporují.“* Uvedená konstrukce, kdy velká část tíhy důkazního břemene leží na správním orgánu, a nikoliv, jak je ve správním řízení obvyklé, na žadateli, zároveň nebrání tomuto účastníku řízení předložit jiné důkazní návrhy, jimiž svá skutková tvrzení podpoří. Tuto příležitost žalobce dostal, žalovaný mu v souladu s § 36 odst. 3 s. ř. umožnil se dne 19. 8. 2025 seznámit s podklady pro rozhodnutí a tyto doplnit. Žalovaný by musel vzít tyto podklady v potaz, popřípadě vysvětlit důvody, proč tak neučinil. Žalobce však této příležitosti nevyužil. Tato námitka tak rovněž není důvodná.

44. Třetí námitka spočívá v nedostatečném posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Stran neudělení humanitárního azylu soud podotýká, že obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: *„[P]odle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004–55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo*

zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“ Z judikatury NSS tak vyplývá, že humanitární azyl je ze své povahy výjimečný institut, který se uděluje například osobám těžce postiženým, těžce nemocným, či osobám, které pocházejí z oblastí, jež jsou významně zasaženy humanitární katastrofou, a je koncipován jako dobrodíní státu, a nikoli jako právo žadatele na přiznání azylu (viz rozhodnutí NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010-92, ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47, ze dne 22. 9. 2016, č. j. 6 Azs 167/2016-31). Soud konstatuje, že se žalovaný vypořádal s tím, zda byly dle jeho názoru splněny podmínky přípustnosti žalobcovy žádosti, tedy i pro následné udělení humanitárního azylu, hodnotil přitom životní situaci žalobce, jak ji žalobce popsal ve správním řízení (včetně situace rodinné, sociální a ekonomické). Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, který životní situaci žalobce nepovažoval za natolik mimořádnou či výjimečnou. Jak žalovaný konstatoval na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, žalobce je dospělý, plně právně způsobilý, zdravý a praceschopný. Ohledně absence posouzení ekonomické situace v domovském státu žalobce a jeho možností, jak dosáhnout adekvátního výdělku pro obživu rodiny soud odkazuje na rozsudek NSS č. j. 4 Azs 34/2005-60, ze dne 16. 11. 2005 „[O]becně lze za určitých okolností udělení azylu z humanitárních důvodů připustit i tehdy, uvádí-li žadatel potíže ekonomického charakteru. Vždy ale musí jít v tomto ohledu (např. co do míry postižení, délky jeho trvání atd.) o extrémní případ, který navíc má svůj původ v okolnostech relevantních z pohledu ostatních, standardních azylových důvodů. To znamená, že špatná ekonomická situace žadatele je následkem nebo průvodním jevem pronásledování státními orgány v zemi původu pro jeho politické přesvědčení, rasu, národnost, náboženství a podobně.“ (srov. též rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2019, č. j. 4 Azs 112/2019-46, a ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 208/2020-40). Z výpovědi žalobce, ani ze shromážděných podkladů, však neplyne, že by případ žalobce byl případem extrémním, který by měl navíc spojitost s jakýmkoli azylově relevantním důvodem. Sám žalobce pronásledování z důvodu rasy, národnosti, náboženství a podobných důvodů v rámci pohovoru odmítl. Jak tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí správně konstatuje, v případě žalobce neshledal žádnou mimořádnou okolnost, kterou by se měl výslovně zabývat jako důvodem hodným zvláštního zřetele. Nad rámec výše uvedeného soud podotýká, že žalobce uvedl, že je svobodný a bezdětný, přičemž v řízení o správním vyhoštění uvedl, že mu finanční prostředky posílá rodina z X. Zjišťovat možnosti žalobce dosáhnout adekvátního výdělku pro obživu rodiny se tak s ohledem na shora uvedenou skutečnost jeví soudu jako irelevantní. V rámci řízení o správním vyhoštění navíc žalobce uvedl, že neví o ničem, co by mu tam, s výjimkou možné povinné vojenské služby, hrozilo. Nadto podle čl. II, bodů 1 a 9 přechodných ustanovení zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon č. [325/1999 Sb.](#), o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [326/1999 Sb.](#), o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, nelze v řízeních podle zákona o azylu zahájených přede dnem nabytí účinnosti zákona (č. 314/2025 Sb.) udělit národní humanitární azyl. Předmětná námitka tak rovněž není důvodná.

45. Poslední námitka se týká nenaplnění kritérií řádného, přesvědčivého a přezkoumatelného rozhodnutí. Co se tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí týče, podle ustálené judikatury je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož vůbec není možné seznat, jakým způsobem správní orgán

rozhodl, nebo které vykazuje takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden. Nepřezkoumatelným je také rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené, nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti. Těmito vadami napadené rozhodnutí netrpí. Soud se tak ztotožňuje se žalovaným, který tvrdí, že své závěry podložil přezkoumatelnými úvahami vycházejícími ze všech podstatných individuálních okolností daného případu. Stran neudělení azylu z důvodu obav z pronásledování ze strany věřitele žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že X státní instituce jsou schopny ochránit žalobce před násilím ze strany jeho věřitele, což plyne z podkladů, které žalovaný shromáždil. V napadeném rozhodnutí se žalovaný věnoval možnostem žalobce, jejichž prostřednictvím může efektivně řešit nečinnost policejních orgánů a došel k závěru, že v X existují mechanismy, kterých lze za tímto účelem efektivně užít. Stran neudělení humanitárního azylu soud připomíná, že žalovaný neshledal, že by životní situace žalobce mohla být považována za natolik výjimečnou či mimořádnou, neboť je dospělou, plně právně způsobilou, zdravou a práceschopnou osobou. Shledal také, že jeho ekonomická situace nepředstavuje výjimečnou a mimořádnou situaci. Soud dále dodává, že dle názoru NSS neurčitý právní pojem představovaný „důvodem zvláštního zřetele hodným“ nelze obsahově dostatečně přesně vymezit. (k tomu srov. např. rozsudky NSS ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, či ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017-28). Soud k tomu dodává, že ačkoliv žalovaný explicitně nevymezil, co považuje za důvod hodný zvláštního zřetele, z jeho odůvodnění lze seznat úvahu, kterou se při interpretaci a aplikaci zákonného ustanovení řídil. Z této úvahy je možné dovodit, že žalovaný za případ hodný zvláštního zřetele považuje situace, kdy by s ohledem na okolnosti případu bylo „nehumánní“ azyl neudělit. Soud tedy uzavírá, že skutkové okolnosti případu nelze podřadit pod pojem „případ zvláštního zřetele hodný“ a není tak možné udělit humanitární azyl. Mimo to i s ohledem na shora zmíněné znění čl. II, bodů 1 a 9 přechodných ustanovení zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon č. [325/1999 Sb.](#), o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [326/1999 Sb.](#), o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony Stran neudělení doplňkové ochrany žalovaný shledal, že žalobci nehrozí v X žádná hrozba vážné újmy. K přesvědčivosti napadeného rozhodnutí soud podotýká, že jak již bylo popsáno výše, žalovaný v rámci rozhodování v této věci shromáždil potřebné podklady pro rozhodování, jejichž demonstrativní výčet najdeme v §23c azylového zákona. Prostřednictvím informací obsažených v těchto podkladech své rozhodnutí řádně odůvodnil. Součástí odůvodnění je i vypořádání se se všemi důkazy i argumentačními tvrzeními žalobce. Tuto námitku proto soud taktéž shledal nedůvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

46. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
47. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu

náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 29. dubna 2026

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce